

ת"פ 18120/09/14 - מדינת ישראל נגד אריה חיימוב

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 18120-09-14 מדינת ישראל נ' חיימוב(אחר/נוסף)
תיק חיצוני: 000373171/2014

בפני	כב' השופטת הבכירה רובין לביא
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אריה חיימוב (אחר/נוסף)

החלטה

לצערי, לא ניתנה החלטה בתיק זה במועד שקבעתי, משום שבטעות לא הושב לי למתן ההחלטה אלא רק היום. התנצלותי בפני הצדדים.

לגופו של עניין:

הסנגור מבקש כי אפסול עצמי מהמשך הדיון בתיק שכן הבעתי דיעה באשר למצב המשפטי של הנאשם.

העבירה המיוחסת לנאשם הינה החזקת סם מסוכן שלא לצריכתו העצמית.

כתב האישום הוגש ביום 7.9.14 ובהמשך תוקן.

ביום 11.11.14, לאחר שהנאשם שוחרר בתנאים מגבילים, התקיים מענה בפני. הנאשם כפר והעלה טענה מקדמית שקבעתי לגביה כי הואיל והיא נתמכת בעובדות שנויות במחלוקת יעלה אותה בשלב מאוחר יותר. כמו כן טען כנגד קבילות ההודאה.

הנאשם סירב להצעת ביהמ"ש והתביעה כי ימונה לו סנגור, למרות עתירת התביעה למאסר אם יורשע.

ביהמ"ש הודיע זאת לסנגוריה, שלכן פנתה אליו, והוא הודיע כי לאחר דיון ההוכחות הראשון יחליט אם להיעתר לבקשתם.

ביום 15.1.15 נשמעו במסגרת משפט זוטא, עדויותיהם של השוטרים רס"מ גיל טל, ברוך שמואלי, דני אייגנהו, ואוהד רצון ונדחה ליום 10.2.15 לשמיעת עדויותיהם של בני אברהמי ומרינה קוסטילב. בהחלטתי הוספתי כי אם יהיה מיוצג יגיב הסנגור על בקשת התביעה להוסיף 2 עדים נוספים.

במועד הדיון, לא התייצבו עדים בשל תקלה של התביעה שנתבקשה לזמנם.

מאידך, התייצב עו"ד פצ'בסקי שמונה לייצג הנאשם על ידי הסנגוריה הציבורית וביקש דחיה כדי לאפשר לו לעיין בחומר ולהחליט אם יש מקום לשוב ולזמן העדים שכבר העידו.

הדיון נדחה לכן לתזכורת ליום 11.3.15.

במועד זה ביקש הסנגור לזמן 2 עדים, את גיל שכבר העיד ואת ע"ת-10, העד המומחה, והוסיף טענת הגנה חדשה על פיה, קיים ספק אם החומר סם מסוכן.

הדיון נקבע ליום 5.7.15 והוריתי לזמן את ע"ת 6,7,10 ו-13 וקבעתי כי הואיל וע"ת 6 כבר העיד הנאשם הוא שישא בהוצאותיו. הוספתי שוב כי התביעה תזמן עדיה .

ב-5.7 הגישה התביעה בקשה נוספת לדחיית הדיון שכן העד רונן בורלא, שהוא לטעמה, העד העיקרי לא קיבל זימון ומתקשה בהתרעה הקצרה שקיבל מהתובע, לאתר תיק המז"פ, אולם יכול לזמן יתר העדים טלפונית אם הסנגור ירצה בכך. כמו כן, הודיע כי קיימת אפשרות של גיבוש הסדר טיעון. הסנגור טען כי הנאשם ממילא לא יכול להתייצב לדיון, אף שהוזנה, שכן חוזר מחו"ל וטיסתו התעכבה.

בנוסף לכך, הסנגור הציג בפני ביהמ"ש טענת הגנה חדשה שהעלה בפני התובע, שבהגינותו התחייב כי לא יתקן התקלה, עליה הצביע הסנגור, שכן מדובר בתקלה שהסנגור לא היה חייב להעלותה אך עשה כן לצורך ההידברות.

הסנגור הסכים כי אם יגובש הסדר, הואיל ומותב זה פורש, התיק יועבר למותב אחר.

בנסיבות אלה, התיק נקבע לתזכורת צדדים, לאפשר גיבוש הסדר, ליום 29.7.15, אלא שבמועד זה חזר בו הנאשם מן ההסכמה שגובשה וביקש שוב לקבוע להוכחות. כמו כן, ביקש כי אפסול עצמי לאחר שהבעתי דעתי באשר למצבו המשפטי .

יצוין כי הואיל והתביעה ביקשה לתקן כתב האישום בהוספת עדים, והואיל והעדים שהעידו הם גובי ההודעה של הנאשם וממילא יוזמן שוב העד גיל טל (ע"ת 1), אין כל מניעה שמותב אחר ישמע התיק מהמקום בו נמצא.

דין הפסלות במשפט הפלילי, מוסדר, בחלקו, בחוק החירות (סעיף 77א' לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד - 1984 וסעיפים 146 - 148 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982), ובחלקו האחר בהלכה הפסוקה.

תכלית דין הפסלות היא, להבטיח שפיטה אובייקטיבית וחסרת פניות.

אסור לשופט לישיב בדיון אם קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט על-ידו. המבחן לפסלות ("חשש ממשי למשוא פנים") גובש תחילה בפסיקה (ב"ש 48/75 ידיד נ. מדינת ישראל, פ"ד כט (2), 375, 384) ואחר כך עוגן בחקיקה (סעיף 77א' לחוק בתי-המשפט).

נקבע כי יש להוכיח קיומו של חשש אובייקטיבי למשוא פנים, ולא מדובר בחשש סתם ובעלמא. החשש צריך שיהא ממשי (ראו - שמגר "על פסילת שופט - בעקבות ידי תרתי משמע". ספר גבורות לשמעון אגרנט ז"ל, 87, 105; ע"פ 1996/91 הורביץ ואח' נ. מדינת ישראל ואח', פ"ד מה (3), 837, 844; ע"פ 5/82 אבו חצירא נ. מדינת ישראל ואח', פ"ד לו (1), 217, 250).

באשר לאמת המידה של קיום "חשש ממשי למשוא פנים", מידה זו אינה צומחת מן השאיפה למראית פני הצדק, בעיני בעל-הדין או הציבור. בדרך- כלל ובהעדר נסיבות מיוחדות וחריגות, לא משמש מבחן הסרת החשש הסביר למראית פני הצדק עילה מספקת לפסלות.

(ע"פ 42/88 חברת לב תעשיות בע"מ ואח' נ. מדינת ישראל, פ"ד מג (1), 295, 299-300).

כאשר מתגבשות נסיבות המגבירות את החשש למשוא פנים ממשי, ממילא גובר גם החשש, כי תיפגע גם מראית פני הצדק, ואפשרות זו תילקח בחשבון (ע"פ 42/88 הנ"ל).

בלשון אחרת: על בית המשפט מוטלת החובה להקפיד, היטב, על מראית פני הצדק.

בע"פ 184/85 **שרעבי נ. מדינת ישראל**, פ"ד לט 11, 446, 447, נפסק, כי:

"בית - משפט זה הדגיש לא אחת, שיש חשיבות רבה בהקפדה על מראית פניה של עשיית הצדק. היינו: לא די בכך, לעיתים, שהשופט שלם עם עצמו ויודע אל נכון, כי הוא ישקול את הדברים רק לגופם. עליו לתת גם את הדעת להתרשמותו של בעל דין זה או אחר במהלך המשפט או באירועים הסובבים אותו כדי למנוע התרשמות מוטעית וערעור אמונו של בעל הדין באובייקטיביות ההחלטית מצד השופט".

בע"פ 620/10 **דנה בן מאיר נגד מ'י** נקבע מפי כב' השו' בייניש, הנשיאה דאז, כי אפילו חילופי דברים קשים בין בית המשפט לבאי-כוחם של הצדדים, או השתת סנקציות על באי כוח הצדדים בשל התנהלותם, מהווים חלק מניהול המשפט ואין בהם, כשלעצמם, כדי להקים עילת פסלות (ע"פ 6288/08 גן הזית אירועים וכנסים בע"מ נ' הוועדה המחוזית לתכנון ובניה מרכז (לא פורסם, 23.10.2008)).

כדבריה באותו עניין: **"... במסגרת ההליך השיפוטי נוצרות לא אחת נסיבות המקימות צורך בהעברת ביקורת על עורך-הדין לשם ניהול המשפט וניווטו. אין בהתבטאויות מעין אלו כדי להוות עילה לפסילתו של בית המשפט, אלא במקרים בהם ניכר כי נתגבשה אצל בית המשפט עמדה נחרצת כלפי הנאשם, עד כי קיים חשש ממשי שהמשפט לא ינוהל באופן אובייקטיבי (ע"פ 6287/09 יהודה סבג נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.10.2009)). נסיבות כאלו, כאמור, לא מתקיימות במקרה דנן..."**

במקרה שבפני, הנאשם לא היה מיוצג וכל מאמצי ביהמ"ש לשכנעו להסכים לייצוג עלו בתוהו. הנאשם התקשה בחקירה הנגדית של העדים וניכר היה כי אי ידיעת המשפט מהווה לו לרועץ ולכן ביהמ"ש הבהיר לו כי אם גרסתו הינה שחשד, אפילו טוען כי לא ידע שיש סם בחבילות שהוביל, קיים מונח שמשמעו "עצימת עיניים", אשר כמוה לעיתים כדיעה. בשלב מסוים אף הצעתי לתביעה, לאור גרסת הנאשם, להמר העבירה בעבירה של קבלת רכוש בידיעה שהושג בפשע.

כל זאת נאמר בניסיון לסייע לנאשם, שכאמור לא היה מיוצג.

הנאשם חש שהיה בכך הבעת עמדה.

ההלכה הפסוקה הכירה, במקרים מיוחדים וחריגים, באפשרות העברת הדיון לשופט אחר, למען הסר לזות שפתיים, אף על פי שהשופט מסוגל, ללא כל היסוס, לקיים את המשפט באובייקטיביות, בניטרליות, במקצועיות ובגדרי הדין. (ע"פ 292/82 כהן נ. מדינת ישראל, פ"ד לו (4), 729, 733). ת"פ (נצרת) 1172/03 - מדינת ישראל נ' אלון כהן . תק-של 11753, 11752, (4)2005, עמ' 11753.

בנסיבות האמורות, משנתן הנאשם הסכמתו למינוי סנגור רק לאחר שנשמעו חלק קטן מן העדים, ומשעיין הסנגור כאמור, בחומר החקירה, ומצא קיומן של בעיות ראייתיות כלשהן, ולכן שינה את קו ההגנה, ומאחר והסנגור מבקש שעד חיוני שהעיד, יוזמן בשנית, אף שלא מצאתי שקמה עילת פסלות, בהחלט רצוי להעביר תיק זה למותב אחר.

תשומת הלב לכך שטרם נתקבלה החלטה בבקשת התביעה לצרף שני עדים נוספים.

העתק החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אלול תשע"ה, 09 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.